

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 394/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. M., J. 251, a Ing. Ľ. L., P., zastúpených advokátom JUDr. Z. K., K., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 T/2/03 z 20. októbra 2009, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To/13/2009 z 28. septembra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV/22/2011 z 29. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. M., a Ing. Ľ. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2012 doručená sťažnosť Ing. L. M., J. 251 (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a Ing. Ľ. L., P. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Z. K., K., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 T/2/03 z 20. októbra 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 To/13/2009 z 28. septembra 2010 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 28. septembra 2010“ alebo „napadnuté rozhodnutie z 28. septembra 2010“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV/22/2011 z 29. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 29. novembra 2011“ alebo „napadnuté rozhodnutie z 29. novembra 2011“).

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Sťažovatelia boli rozsudkom krajského súdu uznaní za vinných zo spáchania trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 256d ods. 1 písm. b) a ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol každému z nich uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Trestného zákona im bol výkon tohto trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu troch rokov.

Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia v zákonom ustanovenej lehote prostredníctvom obhajcu odvolanie, ktorým namietali, že výrok rozsudku krajského súdu nie je v súlade so zisteným skutkovým stavom, pretože krajský súd až pod vplyvom názoru najvyššieho súdu zmenil svoj predchádzajúci právny názor a uznal ich za vinných napriek tomu, že nebolo vykonané nové dokazovanie. V tejto súvislosti sťažovatelia poukazujú na chýbajúcu nezávislosť a nestrannosť príslušného senátu krajského súdu. Ďalej namietajú, že predmetná skutková podstata predpokladá znemožnenie, aby sa vec patriaca do konkurznej podstaty zapísala a odhadla. Podľa ich názoru v danom prípade takáto situácia nenastala, pretože správkyňi konkurznej podstaty bol predložený z ich strany súpis aktív a pasív, ktorý zahŕňal aj (spornú) pohľadávku finančných garancií. V tejto súvislosti sťažovatelia ďalej namietajú, že nie ich zavinením, ale zavinením pracovníkov banky boli finančné prostriedky

prevedené na účty, na ktoré „oni nemali dosah“. Sťažovatelia tiež namietajú, že ostáva stále sporné, kedy došlo k prevodu predmetných finančných prostriedkov, teda či už pri podpise zmlúv (29. apríla 1999) a pred ustanovením predbežnej správkyne konkurznej podstaty (10. máj 1999), alebo až na základe (sporného) prevodného príkazu (18. máj 1999), teda po ustanovení správkyne konkurznej podstaty. Sťažovatelia ďalej poukazujú na to, že konkurz bol vyhlásený 6. augusta 1999, ale uznesením najvyššieho súdu bol zrušený 22. októbra 1999 a všetky dovtedy vykonané úkony boli nulitné. Sťažovatelia tiež namietajú, že predmetné finančné prostriedky ani neboli majetkom úpadcu. Sťažovateľ v 1. rade nad rámec uvedených námietok uvádza, že nebolo ani riadne preukázané, že o ustanovení predbežnej správkyne konkurznej podstaty bol oboznámený pred 19. májom 1999.

Na základe tejto argumentácie sťažovatelia žiadajú, aby najvyšší súd ako odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd sťažovateľmi podané odvolanie prerokoval a napadnutým rozhodnutím z 28. septembra 2010 podľa § 256 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „zákon č. 141/1961 Zb.“) rozhodol tak, že odvolanie sťažovateľov pre jeho nedôvodnosť zamietol.

Sťažovatelia prostredníctvom obhajcu podali proti uzneseniu najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 dovolanie, ktorým sa domáhali, aby najvyšší súd ako súd dovolací postupom podľa § 386 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyslovil uvedené porušenie zákona v ich neprospech a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 28. septembra 2010, ako aj rozsudok krajského súdu. Sťažovatelia ďalej navrhli, aby najvyšší súd podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec so svojím právnym názorom na ďalšie konanie.

Najvyšší súd sťažovateľmi podané dovolanie prerokoval a napadnutým uznesením z 29. novembra 2011 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľov pre zrejmé nesplnenie dovolacích dôvodov odmietol.

Následne sťažovatelia proti rozsudku krajského súdu, uzneseniu najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 a uzneseniu najvyššieho súdu z 29. novembra 2011 podali ústavnému súdu sťažnosť, ktorou sa na základe argumentácie v nej uvedenej domáhajú, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné práva sťažovateľov v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a článok 6 ods. 1, článok 6 ods. 2 a článok 6 ods. 3 písmena d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 20. 10. 2009 sp. zn. 2 T 2/03, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 10. 2010 (správne má byť 28. septembra 2010, pozn.) vydanom pod sp. zn. 2 To 13/2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 11. 2011 vydanom v konaní pod sp. zn. 1 TdoV 22/2011 boli porušené.

2/ Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 20. 10. 2009 vydaný v konaní pod sp. zn. 2 T 2/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 10. 2010 vydanom pod sp. zn. 2 To 13/2009 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 11. 2011 vydanom pod sp.zn. 1 TdoV 22/2011 zrušuje.

3/ Krajský súd Prešov je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. Z. K., so sídlom Advokátskej kancelárie, K., a to do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

Ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz (ďalej aj „oznamovateľ“) listom z 28. marca 2013 v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu oznámil, že vo veciach uvedených v oznámení je členom senátu IV. ÚS (ako sudca spravodajca, resp. člen senátu). Vo všetkých uvedených veciach figuruje na strane odporcu (aj) najvyšší súd, a to v rámci jeho rozhodovacej činnosti (trestnoprávnej, občianskoprávnej, obchodnoprávnej a správnej). Oznamovateľ, aj keď sa necítil byť v uvedených veciach predpojatý pri výkone funkcie sudcu a bol pripravený rozhodnúť o sťažnostiach objektívne a nestranne, vzhľadom na (i) podané trestné oznámenie JUDr. Š. H. (predsedu najvyššieho

súdu) z 22. februára 2013 proti jeho osobe, ako aj (ii) JUDr. Š. H. v televízii 21. februára 2013 a 11. marca 2013 prezentované osobné invektívy proti jeho osobe predložil vec predsedníčke ústavného súdu na zabezpečenie postupu podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Prvý senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 367/2013-8 z 5. júna 2013 rozhodol, že sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2321/2012 nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie. V nadväznosti na to IV. senát ústavného súdu v konaní o sťažnosti sťažovateľov pokračoval ďalej.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného

zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a musí byť uvedené proti komu sťažnosť smeruje.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako v prípade svedkov proti nemu.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštantne pripomína, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhoru zámerov v koncepte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy s konceptom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru rozsudkom krajského súdu, uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 a uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2011 na účely, či v danom prípade neexistujú prekážky, ktoré by bránili prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa § 564 ods. 3 Trestného poriadku vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná najvyšší súd podľa doterajších predpisov.

Podľa § 245 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažovatelia mali v systéme všeobecného súdnictva právo podať proti rozsudku krajského súdu účinný opravný prostriedok (odvolanie) na dosiahnutie nápravy nimi tvrdeného porušenia práv (čo aj využili), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Možnosť využitia tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany označených základných práv vylučuje prijatie tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie ústavným súdom, ktorý môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak by sťažovatelia nemali inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2010

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ďalej preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2010.

Zo skutočností uvedených ústavným súdom (časť I tohto uznesenia) vyplýva, že proti uzneseniu najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 sťažovatelia podali dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozhodnutím z 29. novembra 2011 tak, že dovolanie odmietol.

Ústavný súd, riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti v nadväznosti na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54), rešpektujúc aj vlastnú rozhodovaciu činnosť, uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). Ústavný súd preto v tomto prípade považoval lehotu na podanie sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 za zachovanú.

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľov uplatnených vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z 28. septembra 2010, pričom sa zaoberal iba tými, ktoré neboli predmetom prieskumu zo strany najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, teda len nedostatkami viažucimi sa na zisťovanie skutkového stavu veci a námietkami súvisiacimi s náležitým, a teda aj presvedčivým odôvodnením rozhodnutí všeobecných súdov.

V súlade s uvedeným ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti skúmal, či v danom prípade neexistujú iné prekážky, ktoré by bránili prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie.

V spojitosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 sťažovatelia predovšetkým namietajú, že „(p)ostupom všeobecných súdov a orgánov činných v trestnom konaní bolo porušené právo na súdnu ochranu sťažovateľov predovšetkým tým, že došlo k nepochybným porušeniam ustanovení trestného poriadku o základných zásadách konania s osobitným zdôraznením povinnosti náležitého zistenia skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom pre samotné rozhodnutie, prezumpcia nevinu a z nej vyplývajúce pravidlo *in dubio pro reo*. Tieto orgány bez ohľadu na stupeň ich pôsobenia sa vo svojich rozhodnutiach nedostatočne, resp. vôbec nevyporiadali s rozhodnými a rozhodujúcimi skutočnosťami a argumentmi sťažovateľov, vrátane so zmätočnosťou a protirečivosťou rozhodnutia prvostupňového Krajského súdu v Prešove, ktoré mali vplyv na rozhodnutie o ich odsúdení, čo činí napadnuté rozhodnutia nepreskúmateľnými.“.

V rámci námietky, ktorou sťažovatelia poukazujú na nesprávne zistenie skutkového stavu veci (predostreli ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu), uvádzajú, že «... finančné prostriedky, ktoré boli predmetom obžaloby, nikdy neboli vlastníctvom N., nakoľko slúžili ako garancia pre projekt W. Toto je zásadná nesprávnosť ktorú súdy vôbec nebrali do úvahy, hoci tento fakt bol nielen výpoveďami sťažovateľov, ale aj listinnými dôkazmi a výpoveďami nezávislých svedkov úplne preukázaný. JUDr. R. H. ako správkyňa konkurznej podstaty potvrdila že obžalovaní pri jej osobnej návšteve dňa 17. 6. 1999 v sídle spoločnosti kedy jej boli predložené súpisy aktív a pasív tak medzi nimi bola aj pohľadávka finančných garancií pre vyššie spomenutý projekt. Na hlavnom pojednávaní dňa 30. 4. 2008 svedkyňa opätovne túto skutočnosť potvrdila, že obžalovaní jej majetok N. s.r.o. P. nezatajovali a od počiatku v súpise majetku tejto spoločnosti mala podchytenú aj túto pohľadávku. Mimo toho, táto pohľadávka, ktorá bola v skutočnosti garanciou pre projekt W. bola mimo dispozíciu sťažovateľov a je absolútne irelevantné, či sťažovatelia nejakú „žiadost' o prevod“ podpísali..., nakoľko rozhodnutím Č. a. s. P. došlo k prevodu finančných prostriedkov na vnútrobankový účet. ... K prevodu došlo bez pričinenia obžalovaných, ba proti ich neskoršej vôli, avšak v súlade s či. VIII. Bod 3 zmlúv č. 306/02/10/98/JJ a 306/03/10/98/JJ obe z 20. 08. 1998 a neskoršími dodatkami z 29. 4. 1999...»

Z toho vyvodzujeme a preukázateľne aj tvrdíme, že postupy predchádzali dátumu vyhlásenia konkurzu a bolo len a výlučne na banke, kedy prevody uskutoční, pričom zmluvami bola banka viazaná a nezávisle od vôle sťažovateľov mala a musela finančné prostriedky previesť. Zdôrazňujeme, že správkyňa konkurznej podstaty spoločnosti N. s. r . o. bola ustanovená súdom s dátumom 10. 5. 1999.

Za tých okolností akýkoľvek prevodný príkaz, či tzv. žiadosť o prevod, datovaný dňom 18. 5. 1999 bol absolútne nadbytočný a v konečnom dôsledku aj zásadným spôsobom spochybnený svedeckými výpoveďami Ing. I. H., svedka O. a samozrejme sťažovateľmi - Ing. M. a Ing. L., ktorí sme zhodne potvrdili, že koncom roku 1999 sme boli na pozvanie riaditeľky banky v jej sídle a pre zrejme administratívne pochybenia banky sme konvalidovali niektoré listiny vrátane aj antidatovanej žiadosti o prevod zo dňa 18. 5. 1999.».

V súvislosti so „žiadosťou o prevod z 18. mája 1999“ sťažovatelia poukazujú na to, že «si vyžaduje pozornosť preto, že ju prokurátor, prvostupňový i druhostupňový súd akceptovali bez ohľadu na to, že z hľadiska banky, ale aj z hľadiska nášho /prihliadame na záložné zmluvy uzavreté 29. 4. 1999/ a z hľadiska zisteného objektívneho stavu nezávisle od nás, je tento „dokument“ len obyčajným papierom bez významu k veci. Navyše, tento „dokument“ spochybňujeme, lebo jeho možná porovnateľnosť s originálom sa nikdy nemohla overiť a nevylučujeme, že mohlo ísť o zámer osôb, ktoré stáli v pozadí trestného oznámenia. Naše návrhy, aby sa grafologicky ale aj po technickej stránke overila pravosť „žiadosti o prevod“, boli odmietnuté čo má nepochybne vplyv na objektivnosť dokazovania a spravodlivý súdny proces.». Sťažovatelia v ďalšom (čiastočne paradoxne) uviedli, že „žiadosť o prevod z 18. mája 1999“ bola podpísaná 20. decembra 1999.

Sťažovatelia ďalej namietajú aj porušenie princípu nezávislosti a nestrannosti krajského súdu, pretože tento súd rozhodoval pod vplyvom názoru najvyššieho súdu vysloveného v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach.

Sťažovateľ v 1. rade osobitne namieta, že nebolo jednoznačne dokázané, že do 19. mája 1999 mal vedomosť o ustanovení správkyne konkurznej podstaty. Sťažovateľ

v 1. rade v tejto súvislosti uvádza, že „(e)xistujú len domnienky a to osobitne zdôrazňoval aj krajský súd v doterajších svojich oslobodzujúcich rozsudkoch. Avšak táto skutočnosť, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemá opodstatnenie. To, čo je uvedené v rozhodnutiach súdov o svedectve svedkyne Z. nie sú pravdivé. Ing. M. uviedol, že v živote nikdy a ani nik z mojej rodiny žiadnu poštu od pani Z. nedostal. V rozhodnom čase táto svedkyňa už niekoľko rokov žila v B. a na pojednávaní ju videl po desiatich rokoch prvýkrát. Navyše, doporučený list, ktorý bol adresovaný do vlastných rúk, pracovník pošty by nikdy svedkyňi nemohol ani vydať.“

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že z vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd teda nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia podústavných právnych predpisov (m. m. II. ÚS 193/2010), ale úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či skutkové zistenia všeobecných súdov majú dostatočný racionálny základ, či interpretácia a aplikácia použitých právnych predpisov je v súlade s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, či právne závery nie sú v extrémnom rozpore so skutkovými zisteniami a či rozhodnutia vydané v konaniach, ktoré im predchádzali, sú riadne odôvodnené. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za

následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd namietaným rozhodnutím z 28. septembra 2010 odvolanie sťažovateľov podané proti rozsudku krajského súdu zamietol a v relevantnej časti ho odôvodnil takto: «Z vykonaného dokazovania krajským súdom predovšetkým bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že konatelia spoločnosti sa dozvedeli o ustanovení predbežnej správkyne rozhodne pred kritickým dátumom 18. máj 1999, t. j. dozvedeli sa vtedy aj o zákaze manipulácie s majetkom spoločnosti. Uvedené zistenie vyplýva už napokon z uznesenia najvyššieho súdu z 18. marca 2004, sp. zn. 1 To 31/2004, ktorý v tejto veci rozhodoval. Obžalovaný Ing. L. L. svojim podpisom potvrdil prevzatie listu o ustanovení predbežnej správkyne a Ing. L. M. i keď prevzatie o ustanovení správkyne nepodpísal (nepodpisoval v zamestnaní žiadne prevzatie pošty na svoj úsek), ale jeho vedomosť o uvedenej skutočnosti vyplýva jednak s výpovedi jeho susedy p. Z. (č.l. 2510), že si navzájom preberali poštu a túto si odovzdali bezprostredne po jej prevzatí, ale aj z výpovede svedkyne Ž. Z. (č.l. 2516), že list od predbežnej správkyne bol doručený organizácii 12. mája 1999 a bol evidovaný pod č. 1497 a bol pridelený Ing. L. M.

Napokon aj z výpovede Ing. D., ale i ďalších pracovníkov firmy je zrejmé, že list spôsobil v organizácii šok vzhľadom k jeho ekonomickým, ale aj personálnym dopadom a okamžite bol predmetom rokovania vedenia firmy za účelom prijatia potrebných opatrení. Je teda nepochybné, keďže obaja obžalovaní patrili do užšieho vedenia firmy, že o liste boli informovaní.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že je síce pravdou, že sporná pohľadávka bola zaradená do súpisu aktív a pasív pre predbežnú správkyňu ako uvádzajú obaja obžalovaní. Jej zaradenie do súpisu je však treba považovať len za formálne, pretože fakticky obžalovaní robili všetky kroky, aby sa finančné prostriedky vedené na ich účtoch v Č. a. s. P. nedostali do konkurznej podstaty.

Uvedené napokon vyplýva aj z ich výpovedí, tzn. ich pohnútku, motív je možné stotožniť so snahou ochrániť tieto finančné prostriedky patriace N. s. r. o. pred exekútormi, lebo firme hrozili exekúcie a v tomto smere aj konali.

Niet rovnako žiadnych pochyb o tom, že finančné prostriedky z ich účtu boli prevedené na základe ich žiadosti 18. mája 1999 na účet N. a. s. K., čo vyplýva nielen z výsluchov svedkov - pracovníkov banky, ale aj listinných dôkazov založených v spise - zvlášť žiadosti o prevod peňazí z účtu N. s. r. o. na účet N. a. s., ale aj výpisov z účtov oboch spoločností, ktoré dátum prevodu potvrdzujú. V tejto súvislosti je potrebné zvýrazniť, že obhajobné tvrdenia obžalovaných, že banka samotná zapríčinila, že bankové záruky boli prevedené mimo ich dosah na účet N. a. s. a banka len dodatočne v decembri 1999 si mala zaobstarat' od obžalovaných pri rokovaní v decembri 1999 ich podpis na spornom dokumente (podľa ich verzie podpísali „nejaký“ dokument) lebo banke mal chýbať pri kontrole. Je možné konštatovať, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že v inkriminovanom čase, sa žiadna kontrola v banke nekonala. Naopak uskutočnilo sa rokovanie so zástupcami spol. N. a. s. K. (a teda obžalovanými lebo firmy boli personálne prepojené), na ktorú boli prostriedky prevedené, ale len preto, lebo už i táto spoločnosť sa dostávala do finančných problémov a banka žiadala práve posilniť bankové záruky. Nič teda, ešte aj v tom čase, nebránilo tomu, aby bankové záruky boli vrátené späť. Najmä tomu nebránila skutočnosť, že s týmito nebolo možné nakladať z dôvodu ich blokácie z príkazu okresného prokurátora v P. Príkaz okresného prokurátora bol totiž daný až 31. marca 2000.

Z uvedeného preto vyplýva, že obžalovaní, tak ako to proklamovali aj vo svojich výpovediach, chceli bankové záruky ochrániť pred exekútormi a robili všetko preto, aby fakticky neboli zaradené do konkurznej podstaty aj keď išlo nepochybne o majetok, ktorý do konkurznej podstaty patril. V opačnom prípade by ochrana týchto prostriedkov prevodom na iný subjekt nemala ani zmysel.

Rovnako neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaných, že aj keď k prevodu finančných prostriedkom došlo v inkriminovanej dobe (t. j. 18. mája 1999), táto skutočnosť by nemala žiadny trestnoprávny význam, lebo konkurz vyhlásený na majetok N. bol vyhlásený 6. augusta 1999, ale uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol zrušený t.j. úkony obžalovaných vedúce k prevodu bankových záruk boli potom nulitné.

Podľa § 9b ods. 3 zák. č. 328/1991 Zb. v znení neskorších zákonov (zákon o konkurze a vyrovnaní) však predbežná správkyňa konkurznej podstaty svoje oprávnenia vykonávala do vyhlásenia konkurzu, zamietnutia návrhu na vyhlásenie konkurzu resp. jeho zastavenia.

Žiadna z takýchto skutočností však nenastala a najvyšší súd svojim uznesením z 22. októbra 1999. sp. zn. 7 Obo 295/99, len zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach a vec mu vrátil na ďalšie konanie. To znamená, že všetky úkony obžalovaných boli relevantné a nie nulitné ako sa snažili argumentovať obžalovaní vo svojom odvolaní a ako také boli spôsobilé okrem iného aj založiť ich trestnoprávnu zodpovednosť.

K ostatnej odvolacej námietke obžalovaných t.j. námietke zaujatosti konajúceho senátu, ktorá mala spočívať v tom, že tento senát po oslobodzujúcich rozsudkoch napokon ich uznal za vinných zo spáchania žalovaného skutku najvyšší súd iba dodáva, že uvedená námietka nezodpovedá žiadnym taxatívne vymedzeným dôvodom uvedených v § 30 ods. 1 Tr. por., pre ktorý by mohol byť ten - ktorý sudca vylúčený z konania (ide o námietku, ktorá sa týka procesného postupu súdu).

Na základe vyššie uvedeného preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s rozhodnutím krajského súdu (aj keď z iných vyššie uvedených dôvodov) dospel k záveru, že skutok, ktorý bol predmetom obžaloby krajského prokurátora sa stal, je trestným činom a tento spáchali obžalovaní Ing. L. M. a Ing. E. L.

Pokiaľ sa týka právnej kvalifikácie skutku, prvostupňový súd tento kvalifikoval ako trestný čin marenia konkurzného, alebo vyrovnacieho konania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 256 d ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Tohto trestného činu sa dopustí ten, kto marí konkurzné konanie tým, že znemožní, aby sa vec patriace do konkurznej podstaty zapísala a odhadla a spôsobí tým škodu veľkého rozsahu.

Z vykonaného dokazovania je však zrejmé - a to aj z výsluchu predbežnej konkurznej správkyne JUDr. A. R., že finančné, bankové zábezpeky vedené na účtoch v Č. a. s., pobočka P. boli zaevidované (zapísané) v rámci majetku úpadcu aj keď ako vyplýva z vyššie uvedeného len formálne.

Krajský súd preto pochybil pokiaľ skutok po právnej stránke kvalifikoval podľa citovaného zákonného ustanovenia. Stav veci zodpovedala právna kvalifikácia skutku podľa § 9 ods. 2, § 256d ods. 1 písm. c/, ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 podľa ktorého sa takéhoto konania dopustí ten kto nevydá vec patriacu do konkurznej podstaty a spôsobí takýmto činom značnú škodu.

Z vykonaného dokazovania bolo bezpečne preukázané, že obžalovaní síce fakticky bankové záruky zapísali v rámci svojho majetku, ale skutočne ich, hoci do konkurznej podstaty bezpochyby patrili nikdy nevydali.

Uvedené pochybenie krajského súdu je však len formálnej povahy, nemá žiadny vplyv na posúdenie trestnosti skutku a preto najvyšší súd nepovažoval za potrebné toto pochybenie napraviť zrušením napadnutého rozsudku.»

Pri hodnotení uznesenia najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 ústavný súd vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane a je potrebné ich skúmať vo vzájomnej súvislosti (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a druhostupňové konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 s rozsudkom krajského súdu považoval ústavný súd za potrebné poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý uviedol: „Senát Krajského súdu v Prešove na hlavných pojednávaniach v dňoch 04. 11. - 07. 11. 2004, 14. 01. - 16. 01. 2004, 12. 02. 2004, 18. 03. 2004, 02. 09. 2005, 14. 10. 2005, 30. 4. 2008 a 20. 10. 2009 vykonal nielen dôkazy zaobstarané v prípravnom konaní pred a po došetrení, ale aj v konaní pred súdom zaobstarané procesnými stranami a súdom a nariadené nadriadeným súdom.

Rešpektoval tiež uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 04. 05. 2005 sp. zn. 1To 31/2004, zo dňa 20. 12. 2007 sp. zn. 2To 122/2005 a zo dňa 27. 1. 2009 sp. zn. 2 To 8/08.

V prvom tomto uznesení nadriadený súd v bode I. podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 Tr. por. zrušil oslobodzujúci rozsudok tunajšieho súdu z 18. 03. 2004 ohľadne všetkých obžalovaných v časti týkajúcej sa skutku pod bodom 2/ obžaloby Krajského prokurátora v Prešove z 20. 01. 2003, sp. zn. Kv 89/00, kvalifikovaného ako trestný čin

marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 256d ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. a vo výroku o náhrade škody. Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Prešove, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. ...

V druhom uznesení druhostupňový súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. 1. 2006 krajským prokurátorom napadnutý rozsudok zo 14. 10. 2005 zrušil vo vzťahu k obžalovaným Ing. L. M. a Ing. L. L. a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Prešove, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Prvostupňovému súdu pritom nariadil doplniť dokazovanie zaobstaranou zápisnicou o prípadne vykonanej kontrole v pobočke Č. a.s. P. a či jej obsahom nie je záznam o dodatočnom podpise (malo k tomu dôjsť v decembri 1999 alebo v januári 2000) žiadosti o prevod peňazí z 18. 5. 1999 a následne starostlivo vyhodnotiť vykonané dôkazy. ...

Súd nariadené doplnenie dokazovania vykonal a zároveň akceptoval aj návrhy procesných strán.

V treťom prípade uznesením podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil krajským prokurátorom napadnutý rozsudok zo dňa 30. 4. 2008 a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Prešove, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Tunajší súd na hlavnom pojednávaní 20. 10. 2009 doplnil aj v tomto prípade dokazovanie oboznámením sa s novými podaniami obhajoby, správkyne konkurznej podstaty úpadcu Č. a. s., pobočka P. a spoločnosťou I. a. s. K. Iné návrhy na doplnenie dokazovania procesné strany nemali.“

Krajský súd sa k jednotlivým námietkam sťažovateľov vyjadril takto: „Obžalovaní nikdy nespochybňovali vlastníctvo N., s. r. o., P. k finančným prostriedkom -bankovým zárukám v objeme 5.970.000,- Sk a 1.612.000,- FRF, teda v celkovej čiastke 17.236.268,- Sk, ktoré prostriedky sú a boli vedené najskôr ako pohľadávky voči N., a. s., K. a neskôr proti Č., a. s., pobočka P. ...

Z výsluchu správkyne konkurznej podstaty N., s. r. o., ako aj z výpovede svedkyne Ing. A. Ď., účtovnej dokumentácie a obhajoby obžalovaných je nepochybné, že finančné garancie aj keď boli vedené na účte N., a. s., úroky z nich plynuli na účet N., s. r. o.

Konatelia N., a. s., vlastníctvo N., s. r. o., k týmto finančným prostriedkom nikdy nespochybňovali...

Podpisom zmlúv zo dňa 29. 4. 1999 [sťažovatelia, pozn.] urobili všetko potrebné k tomu, aby finančné prostriedky v celkovom objeme 17.236.268,- Sk z blokačných účtov N., s. r. o., P., v Č., a. s., pobočka P., boli prevedené na blokačné účty N., a. s., K., v rovnakej banke. Zriadenie blokačných účtov klienta – N., a. s. K. ku dňu 3. 5. 1999 bolo vykonané pracovníkmi banky už bez pokynu klienta. Skutočný prevod 5.970.000,- Sk a 1.612.000,- FRF, teda v prepočte celkom 17.236.268,- Sk sa uskutočnil až dňa 18. 5. 1999. Stalo sa tak na písomný pokyn oboch obžalovaných Ing. L. M. a Ing. L. L. v podobe bankového prevodného príkazu z 18. 5. 1999, kedy títo obžalovaní už museli vedieť o ustanovení správkyne konkurznej podstaty úpadcu N. s. r. o. P., pretože Ing. L. L. preukázateľne prevzal list tejto správkyne 14. 5. 1999, v ktorom bol poučený o zákaze nakladania s majetkom N. s. r. o. P. bez jej súhlasu. ...

Skutočný prevod peňazí v celkovom objeme 17.236.268,- Sk vykonaný dňa 18. 5. 1999 na základe obžalovanými podpísaného bankového prevodného príkazu s ich vedomím, že už je ustanovený predbežný správca konkurznej podstaty úpadcu N. s. r. o. P. je, s ohľadom na vyššie uvedené rozhodujúcim momentom pre založenie trestnej zodpovednosti obžalovaných Ing. L. M. a Ing. L. L. za skutok uvedený pod bodom 2 obžaloby, rešpektujúc pritom právne záväzný názor Najvyššieho súdu SR uvedený v zrušujúcich uzneseniach v tejto trestnej veci.

Vypočutím svedkov Ing. Š. D., Ing. V. M., prečítanými výpoveďami svedkov Ž. Z., J. K. a Ing. A. D. ako i správ a dokumentácie Slovenskej pošty bolo zistené, že list od predbežnej správkyne z 10. 5. 1999 a uznesenie Krajského súdu Košice o ustanovení predbežnej správkyne z 5. 5. 1999 boli do N., s. r. o. doručené dňa 12. 5. 1999, kedy ich prevzal donášač pošty v N., s. r. o. Táto pošta bola odovzdaná sekretárkam konateľov, ktoré pre odstup času nevedeli uviesť, kedy sa konatelia s obsahom tejto pošty oboznámili. Svedkyňa Mgr. E. Z., susedka Ing. L. M., pred súdom vypovedala, že pre Ing. M. prevzala poštovú zásielku dňa 12. 5. 1999 a túto musela toho dňa alebo nasledujúceho dňa odovzdať adresátovi alebo jeho príbuzným. Správkyňa uznesenie Krajského súdu Košice z 5. 5. 1999 prevzala 12. 5. 1999. ...

(P)odľa doručovacej knihy pošty list predbežnej správkyne zo dňa 10.5.1999 prevzal [sťažovateľ v 2. rade, pozn.] dňa 14.5.1999, čo žiadnym spôsobom nespochybnil ani obžalovaný Ing. L. L., ktorý potvrdil, že podpis je jeho.“

Krajský súd na záver uviedol, že na základe vykonaných a vyhodnotených dôkazov dospel k záveru, že „... obžalovaní Ing. L. M. a Ing. L. L. presun finančných prostriedkov vykonali po ustanovení predbežného správcu konkurznej podstaty, o čom vedeli. Obžalovaný Ing. L. L. o tejto skutočnosti sa hodnoverným spôsobom dozvedel už 14. 5. 1999, o čom nepochybne musel informovať aj obž. Ing. M. a to minimálne pri podpise tohto prevodu, pričom nie je možné prehliadnuť aj ten fakt, že obž. Ing. L. M. sa s najväčšou pravdepodobnosťou o tejto skutočnosti dozvedel z písomnosti, ktorá bola odovzdaná jeho rodinným príslušníkom. Úmysel odňať predmetné finančné prostriedky z dispozície správkyne konkurznej podstaty úpadcu svedčí aj neskoršie postúpenie pohľadávok z N. a. s. K. v likvidácii na spoločnosť I. a. s. K. Na tomto konštatovaní nič nemôžu zmeniť ani tie skutočnosti, že obžalovaní existenciu finančných prostriedkov v celkovej sume 17 236 268,- Sk patriacu N. s. r. o. P. pred správkyňou konkurznej podstaty nepopierali, ba predstierali snahu vrátiť ich späť N. s. r. o. P.

Z uvedených dôvodov súd uznal obžalovaných Ing. L. M. a Ing. L. L. vinnými zo spolupáchateľstva k trestnému činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 9 ods. 2 k § 256d ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005, pretože spoločným konaním marili konkurzné konanie tým, že znemožnili, aby sa vec patriaca do konkurznej podstaty zapísala a odhadla a takým činom uvedeným v odseku 1 spôsobili škodu veľkého rozsahu.“

Pri posudzovaní prípadných negatívnych ústavnoprávných dôsledkov v danom prípade ide najmä o posúdenie, či ustálenie skutkového deja nepredstavuje neprípustný zásah do sťažovateľmi označených práv, ako aj o posúdenie, či rozhodnutia všeobecných súdov nevykazujú známky svojvôle, o čom by bolo možné v zásade uvažovať v tom prípade, ak by rozhodnutia všeobecných súdov neobsahovali dostatok dôvodov na ich vydanie, resp. ak by sa všeobecné súdy dostatočne presvedčivým spôsobom nevysporiadali s relevantnou argumentáciou sťažovateľov.

S ohľadom na už citovaný obsah rozhodnutí všeobecných súdov v danej veci podľa názoru ústavného súdu možno dospieť k záveru o tom, že uznesenie najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu je ústavne akceptovateľné.

K námietke, v rámci ktorej sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že krajský súd nebol dostatočne nezávislý a nestranný, pretože rozhodoval pod vplyvom právneho názoru najvyššieho súdu, ktorý tento súd vyslovil v rozhodnutiach, ktorými zrušil predchádzajúce rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd uvádza, že z odôvodnenia rozsudku takáto skutočnosť nevyplýva, práve naopak, z rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento súd doplnil dokazovanie v zmysle pokynov najvyššieho súdu, ktoré, ako sám krajský súd uvádza, vyplývali z predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutí. Rovnako v rozsudku krajského súdu sa nenachádza ani taký záver, že by najvyšší súd dal záväzné pokyny pre krajský súd ako jednotlivé dôkazy hodnotiť.

Najvyšší súd aj k námietke sťažovateľov, v rámci ktorej sťažovatelia argumentovali, že prípadný prevod finančných prostriedkov v rozhodujúcej dobe (18. mája 1999) nemá trestnoprávny význam z dôvodu následného zrušenia uznesenia o vyhlásení konkurzu, pretože v takom prípade ich všetky doterajšie úkony musia byť považované za nulitné, uviedol konkrétne dôvody, ktoré vyvracali argumentáciu sťažovateľov.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí z 28. septembra 2010 poukázal na konkrétne skutočnosti a dôkazy, hodnotiac ich jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, ktoré preukazovali spáchanie skutku, z ktorého sťažovatelia boli uznaní za vinných. Najvyšší súd pri ustálení otázky vedomosti sťažovateľov o ustanovení správkyne konkurznej podstaty pred 19. májom 1999 poukázal v prípade sťažovateľa v 2. rade na skutočnosť, že prevzatie oznámenia o ustanovení správkyne konkurznej podstaty potvrdil svojím podpisom, a v prípade sťažovateľa v 1. rade poukázal na výpovede svedkov (Z., Z. a Ing. D.), ako aj na výpovede samotných sťažovateľov, z ktorých vyplývalo, že motívom ich postupu bolo ochrániť predmetné finančné prostriedky pred exekútormi. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v 1. rade namieta iba to, že z výpovede svedkyne Z. nevyplýva záver,

ktorý ustálili všeobecné súdy, všeobecné súdy však uvedený skutkový záver vyvodili aj z iných dôkazných prostriedkov, čo sťažovateľ v 1. rade v sťažnosti už nenamieta.

Sťažovatelia namietajú, že príčinou prevodu finančných prostriedkov nebola tzv. „žiadosť o prevod z 18. mája 1999“, ale uvedený postup banky, ktorý mal svoj základ v zmluvách uzatvorených pred ustanovením predbežnej správkyne konkurznej podstaty, z ktorých banke vyplývala povinnosť predmetné finančné prostriedky previesť. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na konkrétne dôkazy, a to výsluch svedkov – pracovníkov banky, žiadosť o prevod z 18. mája 1999, ako aj na skutočnosť, že spoločnosť, na účet ktorej boli predmetné finančné prostriedky prevedené, bola personálne prepojená s úpadcom, a teda sťažovateľom nič nebránilo predmetné finančné prostriedky previesť na účet úpadcu; v tejto súvislosti najvyšší súd poukázal aj na motív sťažovateľov, ktorý vyplynul z ich výpovedí, a to ochrániť predmetné finančné prostriedky pred exekútormi. Všetky tieto skutočnosti jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti racionálne viedli k záveru o preukázaní, že prevod finančných prostriedkov bol uskutočnený na základe tzv. „žiadosti o prevod z 18. mája 1999“.

Ku skutkovej argumentácii sťažovateľov ústavný súd uvádza, že sťažovatelia v tomto smere predkladajú ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu prezentovanú už v konaní pred všeobecnými súdmi a odlišnú od tej, ktorú všeobecné súdy ustálili. Podstata argumentácie sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom sa v tejto súvislosti orientuje iba na požiadavku prehodnotenia už hodnotených dôkazov, v rámci čoho sťažovatelia konkrétne uvádzajú, že z vykonaných dôkazných prostriedkov vyplýva iný skutkový záver než ten, ktorý ustálili všeobecné súdy. K uvedenému je potrebné uviesť, že „skutková argumentácia“ sťažovateľov je vedená v rovine, ktorú ústavný súd nie je oprávnený (pre)hodnotiť. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že nie je v zásade ani oprávnený prehodnocovať hodnotiace úsudky všeobecných súdov.

Dôvodom na zásah zo strany ústavného súdu v danom prípade by bol až stav, keď by skutkové zistenia boli výrazom zjavného omylu, a tým by presiahli rámec zásad spravodlivého procesu a uvedený nedostatok by nebol napravený v rámci sústavy

všeobecných súdov. Ak však skutkový dej bol ustálený výberom z niektorej do úvahy prichádzajúcej skutkovej alternatívy, ktorá z hodnotených dôkazov racionálne vyplývala, tak na takéto hodnotenie z ústavnoprávneho hľadiska v zásade nemožno nazerať negatívne. Sťažovatelia však v sťažnosti neuvádzajú také dôvody, ktoré by mohli byť relevantné v rovine ústavnoprávnej, a v zásade len pokračujú v polemike vedenej pred všeobecnými súdmi, ktorú prenášajú do konania pred ústavným súdom.

Podľa ústavného súdu nie je v danom prípade priestor na záver, že by sa všeobecné súdy dopustili zjavného omylu pri ustálení skutkového stavu, pretože skutkový záver ustálený všeobecnými súdmi má dostatočný racionálny základ vo vykonaných dôkazných prostriedkoch. Všeobecné súdy v tomto smere náležite uviedli, na základe akých úvah sa dospelo k ustáleniu skutkového deja a pre úsudok, že všeobecné súdy pochybili v podobe zjavného vybočenia zo zákonných zásad pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, nie je v danom prípade priestor. Sťažovatelia tak od ústavného súdu mylne očakávajú, že ústavný súd prehodnotí dokazovanie uskutočnené pred všeobecnými súdmi a jeho výsledky podrobí ďalšiemu inštančnému prieskumu.

K námietke, v rámci ktorej sťažovatelia uvádzali, že rozhodnutia všeobecných súdov sú nepresvedčivé a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ústavný súd, vychádzajúc z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu, vzhľadom na uvedené uvádza, že predmetné rozhodnutia obsahujú podľa jeho názoru dostatok skutkových záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by závery všeobecných súdov boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovatelia sa so závermi všeobecných súdov nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto rozhodnutí. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z 28. septembra 2010 je zrejmé, že najvyšší súd sa dostatočne precíznym spôsobom vysporiadal aj so všetkými sťažovateľmi nastolenými námietkami v rámci podaného odvolania.

Ústavný súd po preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 (aj s poukazom na rozsudok krajského súdu) je toho názoru, že existenciu naplnenia znakov

skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého boli sťažovatelia uznaní za vinných, všeobecné súdy riadne odôvodnili a ich zistenia, argumenty a závery nevykazujú znaky zjavnej jednostrannosti alebo svojvôle. Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 28. septembra 2010 zrozumiteľne a bez zjavných vnútorných protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím ako odvolací súd poskytol dostatočnú ochranu právam sťažovateľov.

Ústavný súd tak považuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu za náležité, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo súčasne vylučuje aj možnosť sekundárneho porušenia čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Zhrnúc doteraz uvedené, ústavný súd uvádza, že sťažovatelia síce v sťažnosti namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti, konkrétne z dôvodov, na ktorých sťažovatelia zakladajú ťažiskovú časť argumentácie, je zrejmé, že neuvádzajú také tvrdenia, prostredníctvom ktorých by relevantným spôsobom odôvodňovali porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru a z tohto pohľadu ústavnoprávne relevantným spôsobom spochybňovali opodstatnenosť záverov vyslovených v uznesení najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd v súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľov poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že na základe sťažovateľmi vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru vo väzbe na obsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu, dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska nemožno napadnuté rozhodnutie z 28. septembra 2010 hodnotiť ako ústavne nekonformné, pretože v jeho odôvodnení sú zreteľne uvedené dôvody, ktoré racionálne vedú k záveru sformulovanému vo výrokovej časti.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu na jednej strane a sťažovateľmi označenými právami na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Všeobecné súdy rozhodli vo veci sťažovateľov spôsobom, s ktorým sťažovatelia síce nesúhlasia, ale tieto rozhodnutia boli náležite odôvodnené, na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, ktoré ústavný súd nie je vzhľadom na už uvedené oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2011

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ďalej preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2011.

Sťažovatelia namietajú, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z 29. novembra 2011 je nedostatočné, protirečivé, a teda nespĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovení

Trestného poriadku a tiež nevyhovuje požiadavkám, ktoré na odôvodnenie rozhodnutí súdov kladie judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Sťažovatelia tiež uviedli, že najvyšší súd ako dovolací súd sa nevysporiadal s ich relevantnou argumentáciou. Sťažovatelia na záver argumentácie uviedli, že uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2011 bolo porušené ich „právo na prístup k súdu v dôsledku toho, že podanie odmietol a nezaoberal sa s vecou v rozsahu, ako sa od neho očakáva a to aj napriek zákonným podmienkam, ktoré boli splnené“.

Z obsahu príloh sťažnosti a uznesenia najvyššieho súdu z 29. novembra 2011 vyplýva, že sťažovatelia podaný mimoriadny opravný prostriedok založili na dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu uviedli, že „(n)esprávne právne posúdenie zisteného skutku vidíme predovšetkým v tom, že ani prvostupňový, ani druhostupňový súd, vôbec neprihliadol k očividným nesprávnym interpretáciám skutkových zistení, ktoré majú zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej“. Ďalej poukázali na konkrétne dôkazné prostriedky, z ktorých by podľa nich mal vyplývať iný skutkový stav, než ten, ktorý ustálil krajský súd a najvyšší súd. V dovolaní tiež poukázali na to, že boli zamietnuté ich návrhy na vykonanie dôkazných prostriedkov (kniha návštev v Č., a. s. P., z 18. mája 1999, záznam z kamerového systému v Č., a. s., P., originál žiadosti o prevod z 18. mája 1999 a výsluch svedka JUDr. K.).

Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím z 29. novembra 2011 o dovolaní rozhodol tak, že ho v podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože dospel k záveru, že sťažovateľmi uvedené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku neboli naplnené.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia z 29. novembra 2011 vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia) poukázal na to, že „... dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia, je určené k náprave právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že išlo o iný trestný čin...

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie teda je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie citovaného dovolacieho dôvodu.“.

Najvyšší súd k dovolacím námietkam sťažovateľov uviedol, že «(z) obsahu dovolania obvinených vyplýva, že ako osobitný dovolací dôvod, uvádzajú námietky týkajúce sa zásadne skutkových zistení súdov oboch stupňov, a to čo sa týka hodnotenia a odmietnutia vykonania navrhnutých dôkazov (sporná „žiadosť o prevod“, preukázanie vedomosti Ing. M. o ustanovení predbežnej správkyne konkurznej podstaty, údajné pochybenie banky, nezabezpečenie dôkazov ako napr. knihy návštev, záznamu z kamerového systému a iné.). Namietanie týchto skutočností, akým je spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku, predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd...».

Najvyšší súd ďalej uviedol, že „... preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku obvinených, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, nie je možné akceptovať.

V súvislosti so skutkom právne kvalifikovaným ako trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že tomuto skutku ustálenému súdmi v pôvodnom konaní síce zodpovedala právna kvalifikácia podľa § 256d ods. 1 písm. c), ods. 3 Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., v zmysle ktorého sa tohto konania dopustí ten, kto nevydá vec patriacu do konkurznej podstaty a spôsobí takýmto činom značnú škodu, ale zároveň ide o skutočnosť, ktorá zásadným spôsobom neovplyvní postavenie obvinených v zmysle ustanovenia § 371 ods. 5 Tr. por. účinného od 01. septembra 2011 (§ 567j. ods. 2 Tr. por.).

Podľa vyššie citovaného ustanovenia, dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) a podľa ods. 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

S touto skutočnosťou sa vysporiadal už aj odvolací súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 2 To 13/2009, v ktorom uviedol, že krajský súd v tomto smere síce pochybil, ale toto pochybenie je len formálnej povahy, nakoľko nemá žiaden vplyv na posúdenie trestnosti skutku.

V súlade s vyššie uvedeným je zrejmé, že existencia uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 371 ods. 1, písm. i) Tr. por.) je založená výlučne na skutkových výhradách obvinených, obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo dovolacieho dôvodu.“

Na podklade týchto úvah a citovaných zákonných ustanovení najvyšší súd dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v posudzovanom prípade zjavne splnený nebol, a preto dovolanie sťažovateľov v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Ústavný súd po preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu z 29. novembra 2011, v kontexte námietok, ktoré sťažovatelia vzniesli proti uzneseniu najvyššieho súdu z 29. novembra 2011, dospel k týmto záverom:

Najvyšší súd podrobne vysvetlil podstatu inštitútu dovolania a v tomto kontexte aj sťažovateľmi vymedzený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a teda podmienky jeho aplikovateľnosti. Na základe interpretácie dotknutých ustanovení

vylúčil možnosť subsumovania argumentácie sťažovateľov pod uvedený dovolací dôvod, poukazujúc na obsah argumentácie sťažovateľov obsahujúcej iba námietky smerujúce proti skutkovým zisteniam konajúcich súdov a námietky spochybňujúce správnosť procesu vyhodnotenia dôkazov.

V napadnutom rozhodnutí z 29. novembra 2011 najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť dovolacích námietok sťažovateľov. V dostatočnom rozsahu odpovedal na ťažiskové argumenty sťažovateľov týkajúce sa ich tvrdení o nedostatkoch dovolaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 28. septembra 2010. Na základe náležitého odôvodnenia najvyšší súd vylúčil danosť dovolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania.

Najvyšší súd sa na záver vysporiadal aj s otázkou právnej kvalifikácie skutku, zo spáchania ktorého boli sťažovatelia uznaní za vinných, a dospel k záveru, že tomuto skutku zodpovedala právna kvalifikácia, na ktorú poukázal najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí z 28. septembra 2010, vzhľadom na to, že táto skutočnosť zásadným spôsobom nie je spôsobilá ovplyvniť postavenie obvinených, takže ani v tomto aspekte nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľov bol založený na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu z 29. novembra 2011 tak predstavuje dostatočný základ na jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľom zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu z 29. novembra 2011 za náležité, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1

ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo súčasne vylučuje aj možnosť sekundárneho porušenia čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Zhrnúc doteraz uvedené, ústavný súd uvádza, že sťažovatelia síce v sťažnosti namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru, avšak z obsahu sťažnosti, konkrétne z dôvodov, na ktorých sťažovatelia zakladajú ťažiskovú časť argumentácie, je zrejmé, že neuvádzajú také tvrdenia, prostredníctvom ktorých by relevantným spôsobom odôvodňovali porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru a z tohto pohľadu ústavnoprávne relevantným spôsobom spochybňovali opodstatnenosť záverov vyslovených v uznesení najvyššieho súdu z 29. novembra 2011.

Na základe už uvedeného ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľmi vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru vo väzbe na obsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu 29. novembra 2011, nemožno z ústavnoprávneho hľadiska napadnuté rozhodnutie z 29. novembra 2011 hodnotiť ako ústavne nekonformné, pretože v jeho odôvodnení sú explicitne uvedené dôvody, ktoré racionálne vedú k záveru sformulovanému vo výrokovej časti.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2011 na jednej strane a sťažovateľmi označenými základnými právami na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 a uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2011

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 a uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2011.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd uvádza, že sťažovatelia, zastúpení advokátom, neodôvodnili, v čom by malo spočívať namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2010 a uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2011.

Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi a požiadavkami sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2013